

„Я стани, сестро, дома да идемъ,
Дома да идем, мама да видим!“¹⁾

Освѣнъ чрѣзъ еничарството, турцитѣ сж потурчвали чрѣзъ насилие цѣли области, като избивали и разпрѣсвали тия отъ жителитѣ имъ, които сж противѣли. Това насилствено потурчване е станало главно въ XVII вѣкъ, въ врѣмето на султана Мехмеда IV. Тогава турцитѣ отчасти насила потурчили, отчасти изтрѣбили многочисленото българско население въ Делиормана, Тузлука и Герлово, като заселили на мѣстото на избититѣ прѣселенци турци отъ Мала-Азия. Така щото днесъ много села въ източна България сж смѣсени или чисто турски, когато въ края на XVI вѣкъ се споменуватъ като чисто български²⁾.

Писмени документи за изтрѣбването на българитѣ въ 17 вѣкъ въ Делиормана, Тузлука и Герлово нѣмаме, нѣ затова пѣкъ имаме народни пѣсни, въ които сж описани грознитѣ турски жестокости при това изтрѣбление.

Ето най-интересната отъ тия пѣсни:

Де сж ии чулу видѣлу
Турци Българи да робѣт, —
Гут Кѣзѣл -- Каѣа фанали,
Ду Чалѣ — Кавак робили!
Гут де сж чули разбрали
Гуркитѣ джанѣм, Ришени,
Завѣлѣѣ Сміадухчени!
Чи сж Сміадуву рѣзѣѣгѣ, —
Коѣ си жината ѣуставил,
Коѣ си децатѣ зѣбравил;

¹⁾ Пер. Сп. кн. XV, стр. 368.

²⁾ Въ записката на Павла Джорджича отъ 10 Януарий,